

Въ сдружението е спасението

1.

— Отъ кжде бе, драги Мило,
си купи това мастило?
— Отъ бакалина Вълчанъ!
Спрѣ учителътъ и Лалка:
— Отъ кжде купи писалка?
— Отъ бакалина Вълчанъ!
Още трима тамъ отиватъ
за тетрадки и моливи...

И предъ бистритѣ стъкла
Ангелъ бди като пчела.
Иде Радка:
— Дай тетрадка!
Иде Станка:
— Дай читанка:
Иде Мило:
— Дай мастило!

иъла слисана дружина
гледа тая чудесия!

Проговаря мжжки гласъ:
— Ще започне „Детски часъ“:

Всички: мирни
и немирни,
като пилета се гушатъ,
жадно радиото слушатъ...

Асенъ Босевъ

КООПЕРАЦИЯ

2.

3.

А учителътъ се смѣе:
— Нека други богатѣе!
А не знаете, че всички
дружни, съ вашитѣ парички,
можете стъпй на кракъ!
— Какъ?
— Ще направите, юнаци,
ваша, детска кооперация!

Въ пълна стая, предъ народа,
вика Генчо — младъ войвода:
— Имаме другари бедни,
иъма кой да ги погледне,
нека да имъ купимъ дрешки
да живѣятъ по човѣшки!

— Тъй да бжде! — викатъ всички —
колко, колко сж добрички!

А следъ месецъ — пакъ събрание.
Бликва общото желание:
— Да дадемъ безплатно книжки
на дечицата войнишки!..

6.

7.

И дечицата тогава
се събиратъ и решаватъ:
Всѣки месечно ще внася
левче тукъ, като въ дома си.
Кольо ще е касиеръ,
Ангелчо — магазинеръ,
а пъкъ Генчо воевода —
председателъ — да ни води!

Какъ така, та магазина
стана пълненъ — за година!
Пѣятъ малкитѣ разпалени:
— Що ни трѣбва днесъ бакалина!
Тукъ — въ сдружението
е спасението!

Само Кирко се срамува,
само Кирко тамъ купува.
Но призна си: — Азъ грѣшихъ,
и да стана членъ решихъ!

8.

4.

Генчо рече: — Да решимъ
тукъ пари да си спестимъ!
И когато дойде време
всѣки пакъ ще си вземе!
Само Кирко въ коридора
се подсмива и мърмори:
— Ще дадатъ пари и, рече,
иъма да ги видятъ вече!..

Следъ години, на събрание
заговори Любомиръ:
— Четохъ въ нашето списание,
че въ селото Сини-виръ
малкитѣ деца решили,
та си радио купили!

Всички ржкоплѣскаатъ: — Bravo!
Тъй и ние ще направимъ!

Колко лесно
вижте, блесна
въ коридора магазинъ,
колкото момински скринъ!

Кой така ни сладко пѣе,
та школото се люлѣе?
Ето тамъ надъ магазина
пѣе лъскава кутия,

СДРУЖЕНИЕ

Единъ день частитѣ на тѣлото чо-
вѣшко, като имъ се видѣло много
тежко да работятъ едни за други, за-
почнали да хвалятъ своитѣ заслуги, а
подирѣ туй се запрепирали за нѣщо и
свадили се най-накрай горешо.

— Не щемъ да работимъ все ние
дветѣ самички! — започнали ржцетѣ.

— И ний не щемъ да носимъ вече
всички! — добавили нозетѣ.

— Бре, чудо голѣмо! И ний за се-
бе си ще гледаме вече само, — отклик-
нали очитѣ — че отъ вситѣ на насъ
се пада работа най-тежка: да бдимъ и
се въртимъ презъ цѣлий день на вър-
тележка.

— И намъ не ни се никакъ вече
слуша, че бѣ ни и безъ туй дошло до
гуша! — рекли ушитѣ. — Слухти презъ
дѣлничнитѣ дни и презъ ношитѣ, а
дойде ли недѣля да починешъ: хайде,
върви да слушашъ тжпани и гайди!

— Та шури ли сме ний тогава да
дѣвчеме за господня слава! — обади-
ли се и устата.

— Ехо, щомъ ще е така, и азъ ще
ви река, — откликналъ се възражаванъ
стомахъ, — отъ днесъ не смиламъ вече
ни трошица! А то се май превърналъ
бѣхъ на междуселска воденица.

— Бе тая работа е малко опѣкъ и
иъкакъ-си не чини, — въздъхнала гла-
вата, — но пъкъ не ще е зле и моятъ
мозъкъ малко да почине.

И тѣй, отъ безрасждството обвзети,
престанали да работятъ ржцетѣ, пре-
станали да ходятъ вече нозетѣ, не гле-
дали очитѣ, не слушали ушитѣ, мъл-
чели и не дѣвчели устата, стомахътъ
не приемалъ вече храната, за никого
не мислѣла главата.